

Källmaterial till arbetshäftet

5–11 JULI

HÖJDPUNKTER FRÅN BIBELN | 5 MOSEBOKEN 11, 12

”Hur Jehova vill bli tillbedd”

it-2 885 § 8

Själ

Att tjäna av hela sin själ. Som redan har visats betecknar ”själen” först och främst hela personen. Men i vissa bibelställen uppmanas Guds tjänare att söka, älska och tjäna honom av hela sitt hjärta *och* hela sin själ (5Mo 4:29; 11:13, 18), och i 5 Moseboken 6:5 står det: ”Du skall älska Jehova, din Gud, av hela ditt hjärta och hela din själ och hela din handlingskraft.” Jesus sade att man skulle tjäna av hela sin själ och hela sin styrka och dessutom av hela sitt sinne. (Mk 12:30; Lu 10:27) Frågan är varför de här andra delarna nämns tillsammans med själen när själen omfattar dem alla. Man skulle kunna illustrera den troliga innebörden så här: En man kan sälja sig själv (sin själ) till en annan och bli den andres slav och ägodel. Men han tjänar kanske inte sin herre helhjärtat, så att han är fullt motiverad att behaga honom och verkligen önskar göra det. Han använder inte sin fulla styrka och hela sin sinnesförmögenhet till att tjäna sin herres intressen. (Jfr Ef 6:5; Kol 3:22.) Därför nämns de andra delarna hos en person tydligtvis för att rikta uppmärksamheten på dem, så att vi inte glömmer dem eller bortser från dem i vår tjänst för Gud, vår ägare, och för hans Son, som med sitt liv betalade det lösenpris vi blev köpta med. Att man tjänar Gud av hela sin själ innebär att hela personen är engagerad och att ingen kroppsdel, funktion, förmåga eller önskan är undantagen. (Jfr Mt 5:28–30;

Lu 21:34–36; Ef 6:6–9; Flp 3:19; Kol 3:23, 24.)

it-1 70 § 2

Altare

Israeliterna uppmanades att riva ner alla hedniska altaren och förstöra de heliga stoder och pålar som i allmänhet fanns uppställda bredvid dem. (2Mo 34:13; 5Mo 7:5, 6; 12:1–3) De skulle aldrig tillverka sådana och inte heller frambära sina barn som brännoffer, som kanaanéerna gjorde. (5Mo 12:30, 31; 16:21) Israeliterna skulle inte ha många altaren för tillbedjan av den ende sanne Guden utan bara ett, och det skulle stå på den plats som Jehova utvalde. (5Mo 12:2–6, 13, 14, 27; jfr detta med Babylon, där det enbart åt gudinnan Ishtar fanns 180 altaren.) När de hade gått över Jordan skulle de bygga ett altare av ohuggna stenar (5Mo 27:4–8), och Josua byggde det altaret på berget Ebal. (Jos 8:30–32) När de erövrade landområdena hade delats upp byggde Rubens, Gads och halva Manasses stam ett väl synligt altare vid Jordan. Det ledde till att de fick svårigheter med de övriga stammarna, tills det slogs fast att altaret inte var ett tecken på avfällighet utan bara skulle tjäna som en påminnelse om att de skulle vara trogna mot Jehova, den sanne Guden. (Jos 22:10–34)

Andliga guldorn

it-1 780

Gerissim

Som Mose hade befallt samlades Israels stammar vid Gerissim och Ebal under Josuas ledning kort efter segern vid Aj. Här lyssnade de till en uppläsning av de välsignelser de skulle få om de lydde Jehova

och de förbannelser som skulle drabba dem om de var olydiga mot honom. Simeons, Levis, Judas, Isaskars, Josefs och Benjamins stammar stod framför Gerissim, de övriga sex stammarna stod framför Ebal, och leviterna och förbundsarken befann sig i dalen. (5Mo 11:29, 30; 27:11–13; Jos 8:28–35) Det verkar som om de stammar som stod framför Gerissim svarade när välsignelserna lästes upp i deras riktning, medan de andra stammarna svarade när förbannelserna lästes upp i riktning mot Ebal. En del har menat att välsignelserna lästes upp i riktning mot Gerissim därför att det berget är vackrare och bördigare än det steniga och näst intill kala berget Ebal, men Bibeln säger inget om detta. Lagen lästes upp "inför Israels hela församling, jämte kvinnorna och de små barnen och de bofasta främlingarna som vandrade mitt ibland dem". (Jos 8:35) Alla dessa människor kunde höra orden oavsett framför vilket berg de stod. Troligtvis berodde detta åtminstone delvis på den utmärkta akustiken i området. (Se EBAL nr 2.)

12–18 JULI

HÖJDPUNKTER FRÅN BIBELN | 5 MOSEBOKEN 13–15

"Hur lagen visade att Jehova brydde sig om de fattiga"

it-2 1103

Tionde

Det verkar som om det fanns ytterligare ett tionde, ett extra tionde, som varje år avsattes för andra ändamål än att direkt understödja det levitiska prästerskapet, även om leviterna fick del av det. Det användes vanligtvis till glädje för de enskilda israelitiska familjerna när man kom tillsammans vid de

nationella högtiderna. När vägen till Jerusalem var för lång och det var opraktiskt att ta med detta tionde, omsatte man det i pengar och använde dessa till mat och sådant som bidrog till glädjen för familjen och dess medlemmar under den heliga sammankomsten i staden. (5Mo 12:4–7, 11, 17, 18; 14:22–27) Vid slutet av det tredje och det sjätte året i den sju år långa sabbatscykeln blev detta tionde avsatt till leviterna, de bofasta främlingarna, änkorna och de faderlösa i det lokala samhället i stället för att användas för att täcka utgifterna i samband med de nationella högtiderna. (5Mo 14:28, 29; 26:12)

it-2 755

Sabbatsår

Sabbatsåret kallades "efterskönningsåret [*shen'ath hashshemittah*]". (5Mo 15:9; 31:10) Förutom att jorden under det året fick fullständig vila, eftersom den låg i träda (2Mo 23:11), skulle det också vara ett år med vila i den bemärkelsen att skulder efterskönnades. Det skulle vara "en efterskönnning ... till Jehovas ära". Några bibelkommentatorer, men inte alla, menar att skulderna egentligen inte blev avskrivna utan att en hebreisk fordringsägare helt enkelt inte kunde kräva sin landsman på betalning, eftersom jordbrukaren inte hade någon inkomst det året. En utlänning däremot kunde krävas på betalning. (5Mo 15:1–3) Somliga rabbiner är av den uppfattningen att skulder på lån som gavs för att hjälpa en fattig broder avskrevs men att skulder som man dragit på sig i affärer hamnade i en annan kategori. De säger att Hillel under det första århundradet v.t. införde ett förfarande som gick ut på att långivare kunde gå till domstolen och avge en särskild förklaring för att säkra sitt tillgodo-havande. (*The Pentateuch and Haftorahs*,

utgiven av J. H. Hertz, London 1972, sid. 811, 812)

it-2 921

Slav

Lagar om förhållandet mellan slav och herre. Hos israeliterna hade en hebreisk slav en annan ställning än en slav som var en utlänning, en bofast främling eller en invandrare. En icke-hebreisk slav förblev sin ägares egendom och kunde gå i arv från far till son (3Mo 25:44–46), medan en hebreisk slav skulle frigges på det sjunde året eller under jubelåret, beroende på vilket som kom först. En hebreisk slav skulle behandlas som en lejd arbetare under den tid han var slav. (2Mo 21:2; 3Mo 25:10; 5Mo 15:12) En hebré som sålde sig själv som slav till en bofast främling, till en medlem av en bofast främlings släkt eller till en invandrare kunde friköpas när som helst, antingen av sig själv eller av någon annan som hade rätt till det. Priset för att köpa honom fri grundades på hur många år det var kvar till jubelåret eller till hans sjunde år som slav. (3Mo 25:47–52; 5Mo 15:12) När en hebreisk slav blev frigiven skulle hans herre ge honom en gåva för att hjälpa honom att få en god start på sin tillvaro som fri man. (5Mo 15:13–15) Om en man hade en hustru när han blev slav skulle hon följa med honom när han frigavs. Men om hans herre hade gett honom en hustru (av allt att döma en utländsk kvinna som inte hade rätt att bli frigiven på sjunde året) skulle hon och de barn hon eventuellt hade fött förbli slavägarens egendom. I ett sådant fall kunde den hebreiske slaven välja att stanna hos sin herre. Hans öra skulle då genomborras med en syl som ett tecken på att han skulle fortsätta att vara slav till oöverskådlig tid. (2Mo 21:2–6; 5Mo 15:16, 17)

Andliga guldskor

w06 1/4 31

Frågor från läsekretsen

Vad kan vi lära oss av förbudet i 2 Moseboken 23:19: "Du skall inte koka en killing i dess mors mjölk"?

Den här befallningen, som nämns på tre ställen i Bibeln, ingår i den mosaiska lagen och kan hjälpa oss att förstå såväl Jehovas känsla för vad som är passande som hans medkänsla och ömhet. Den framhäver också hans avsky för falsk tillbedjan. (2 Moseboken 34:26; 5 Moseboken 14:21)

Handlingen att koka en killing eller något annat djur i dess mors mjölk skulle vara mot naturen. Jehova avsåg att modersmjölken skulle ge killingen näring och hjälpa den att växa. Att koka killingen i dess mors mjölk skulle, som en bibelkännare uttryckte det, visa "förakt för det samspel som Gud har fastställt och helgat mellan en förälder och dess avkomma".

Somliga hävdar dessutom att företeelsen att koka en killing i dess mors mjölk kan ha varit en hednisk ritual avsedd att frambringa regn. Om det stämmer, skyddade det här förbudet israeliterna från att lägga sig till med de meningslösa och hjärtlösa religiösa sedvänjor som de omkringliggande nationerna hade. Den mosaiska lagen förbjöd uttryckligen israeliterna att vandra efter de andra nationernas stadgar. (3 Moseboken 20:23)

Slutligen betonar den här lagen Jehovas ömma medkänsla. Den mosaiska lagen innehöll ett antal liknande bud som förbjöd djurplågeri och som förhindrade att man handlade på ett sätt som gick emot naturen. Det fanns till exempel anvisningar om att ett nyfött djur måste få vara tillsammans

med sin mor minst sju dagar innan det fick offras, att man inte fick slakta ett djur och dess avkomma samma dag och att man inte fick ta både fågelhonan och hennes ägg eller ungar från ett bo. (3 Moseboken 22:27, 28; 5 Moseboken 22:6, 7)

Det är uppenbart att den mosaiska lagen var mer än bara en omfattande samling lagar och förbud. Principerna i lagen hjälper oss bland annat att få en upphöjd känsla för moral som återspeglar Jehovas underbara egenskaper. (Psalm 19:7–11)

19–25 JULI

HÖJDUNKTER FRÅN BIBELN | 5 MOSEBOKEN 16–18

”Principer för en rättvis dom”

it-1 349 § 2

Blindhet

Justitiemord till följd av korruption liknades vid blindhet, och den mosaiska lagen innehöll många varningar för mutor, gåvor och fördomar, eftersom sådant kan förblinda en domare så att han inte dömer opartiskt. ”Mutor gör de klarseende blinda.” (2Mo 23:8) ”Mutor förblindar visat ögon.” (5Mo 16:19) Hur rättskaffens och omdömesgill en domare än är kan han, medvetet eller omedvetet, påverkas av en gåva från någon som är inblandad i fallet. Guds lag nämner också den förblindande inverkan som känslor kan ha: ”Du skall inte behandla den ringe partiskt, och du skall inte favorisera en framstående person.” (3Mo 19:15) En domare fick alltså inte låta känslorna eller en önskan att bli populär bland folket få honom att fälla ogynnsamma domar mot de rika bara därför att de var rika. (2Mo 23:2, 3)

it-2 1052 § 7

Tal, siffror

Två. Talet två förekommer ofta i juridiska sammanhang. Två vittnens överensstämmande uttalanden ger tyngd åt ett vittnesbörd. Det krävdes två eller rentav tre vittnen för att fastställa en sak inför domarna. Samma princip följs i den kristna församlingen. (5Mo 17:6; 19:15; Mt 18:16; 2Kor 13:1; 1Ti 5:19; Heb 10:28) Gud följde också den principen när han sände sin Son som mänsklighetens räddare. Jesus sade till judarna: ”I er egen lag står det ... skrivet: ’Två människors vittnesbörd är sant.’ Jag vittnar om mig själv, och om mig vittnar också Fadern som har sänt mig.” (Joh 8:17, 18)

it-2 659 § 2

Präst

Det var först och främst prästerna som var betrodda med uppgiften att förklara Guds lag, och de hade en viktig roll i Israels rättsväsen. De bistod inte bara domarna i sina egna städer, utan de tjänstgjorde även tillsammans med domarna vid särskilt svåra rättsfall där lokala domstolar inte kunde fälla utslag. (5Mo 17:8, 9) I samband med ett ouppklarat mord skulle de tillsammans med stadens äldste se till att det rätta tillvägagångssättet följdes för att avlägsna blodskuld från staden. (5Mo 21:1, 2, 5) Om en svartsjuk man anklagade sin hustru för att i hemlighet ha begått äktenskapsbrott skulle hon föras till helgedomen. Där skulle prästen utföra en ceremoni där Jehova, som visste om kvinnan var skyldig eller oskyldig, ombads döma i saken. (4Mo 5:11–31) I samtliga rättsfall skulle prästernas eller de tillsatta domarnas utslag respekteras. Den som avsiktligt var respektlös eller olydig straffades med döden. (4Mo 15:30; 5Mo 17:10–13)

Andliga guldorn

it-2 1190

Uteslutning

Enligt den mosaiska lagen krävdes det att en anklagelse kunde styrkas av åtminstone två vittnen för att dödsstraff skulle kunna utdömas. (5Mo 19:15) Dessa vittnen skulle vara de första att stena den skyldige. (5Mo 17:7) På så sätt kunde de visa att de nitiskt verkade för Guds lag och var angelägna om att bevara Israels församling ren, och det skulle också avskräcka andra från att avlägga ett falskt, obetänksamt eller förhastat vittnesmål.

26 JULI–1 AUGUSTI

HÖJDPUNKTER FRÅN BIBELN | 5 MOSEBOKEN 19–21

”Ett människoliv är dyrbart för Jehova”

w17.11 14 § 4

Var rättvis och barmhärtig som Jehova

⁴ Det var lätt att ta sig till de sex tillflyktsstäderna. Jehova befalde israeliterna att städerna skulle vara jämnt fördelade på båda sidor om Jordanfloden. Varför det? Därför att man lätt och snabbt skulle kunna fly till någon av dem. (4 Mos. 35:11–14) Vägarna till de här städerna hölls i gott skick. (5 Mos. 19:3) Enligt judisk tradition satte man upp vägskyltar som hjälpte den som flydde att hitta rätt. Och tack vare tillflyktsstäderna behövde dråparen inte fly till ett annat land, där han skulle kunna frestas att tillbe falska gudar.

w17.11 15 § 9

Var rättvis och barmhärtig som Jehova

⁹ Tillflyktsstäderna hade ett viktigt syfte. De skulle hindra israeliterna från att dra på

sig blodskuld. (5 Mos. 19:10) Jehova älskar livet, och han hatar ”händer som utgjuter oskyldigt blod”. (Ords. 6:16, 17) Som den rättvise och helige Gud han är kunde han inte blunda för blodsutgjutelse, inte ens om den var oavsiktlig. Den som av misstag tog en annan människas liv blev visserligen barmhärtigt behandlad, men först behövde han lägga fram saken för de äldste. Och om de bedömde att det var en olyckshändelse, var han ändå tvungen att stanna kvar i tillflyktsstaden tills översteprästen dog. Det kunde betyda resten av livet. Allt det här inskräppte hos israeliterna att ett människoliv är heligt. För att ge ära åt den som hade gett dem livet behövde de göra allt de kunde för att inte äventyra en annan människas liv.

it-1 350

Blod

Människan hade rätt att få behålla det liv Gud hade skänkt henne, och var och en som berövade en människa livet skulle vara ansvarig inför Gud. Detta framgick av det Gud sade till mördaren Kain: ”Din brors blod ropar högt till mig från marken.” (1Mo 4:10) Även den som hatade sin broder och önskade att han var död eller som ljög om honom eller vittnade falskt mot honom och därmed satte hans liv på spel drog skuld över sig själv i förbindelse med sin nästas blod. (3Mo 19:16; 5Mo 19:18–21; 1Jo 3:15)

Andliga guldorn

it-1 463 § 3

Domstol

Den lokala domstolen var belägen i stadens port (5Mo 16:18; 21:19; 22:15, 24; 25:7; Rut 4:1), dvs. den öppna platsen innanför porten. Det var här som man läste ur lagen för folket och kungjorde förordningar.

(Neh 8:1–3) Vid porten kunde man enkelt skaffa vittnen i civilrättsliga ärenden, till exempel egendomstransaktioner, eftersom många gick ut och in genom porten under dagens lopp. Allt som behandlades i porten följdes dessutom med uppmärksamhet, något som medverkade till att domarna var omtänksamma och rättvisa under rättegångsförhandlingarna och när de avkunnade sin dom. I närheten av porten fanns det tydligen ett ställe där domarna kunde sitta. (Job 29:7) Samuel reste runt till Betel, Gilgal och Mispa och ”dömde Israel på alla dessa platser”, även i Rama, där hans hus var beläget. (1Sa 7:16, 17)

2–8 AUGUSTI

HÖJDPUNKTER FRÅN BIBELN | 5 MOSEBOKEN 22, 23

”Hur lagen visade att Jehova tänkte på djuren”

it-1 392

Börda

Djur användes ofta som lastdjur på Bibelns tid, och det sades till israeliterna att om de såg en åsna som tillhörde någon som hatade dem ligga utmattad under sin börda skulle de inte låta den ligga, utan ”ovillkorligen lösgöra den”. (2Mo 23:5) I 2 Kungaboken 5:17 används uttrycket ”så mycket jord som ett par mulor kan bära”, ordagrant: ”ett par mulors last [*massa*]”.

it-2 405

Moseböckerna

Även djuren skulle visas kärleksfull hänsyn. Israeliterna fick inte ta en fågel som låg i ett bo med ungar eller ägg, eftersom det var instinkten att beskydda sin avkomma som gjorde den till ett lätt byte. De skulle låta

modern flyga, men de fick ta ungarna. Modern fick på det sättet möjlighet att föda upp fler ungar. (5Mo 22:6, 7) En jordbrukare fick inte plöja med en åsna och en tjur tillsammans, eftersom det skulle bli för tungt för det svagare djuret. (22:10) Man fick inte heller binda till munnen på en tjur som tröskade, för att den inte skulle plågas av hunger medan den omgavs av säd och använde sina krafter till att tröska den. (25:4)

w03 15/10 32 § 1, 2

”Bli inte ojämnt sammanokade”

SOM du kan se här på bilden till höger, ser kamelen och tjuren som drar plogen tillsammans mycket ansträngda ut. Oket som binder dem samman, och som egentligen är avsett för två djur av ungefär samma storlek och styrka, får båda djuren att lida. Av omtanke om sådana dragdjur sade Gud till israeliterna: ”Du skall inte plöja med en tjur och en åsna tillsammans.” (5 Moseboken 22:10) Samma princip kan också tillämpas på en tjur och en kamel.

En lantbrukare utsatte normalt sett inte sina djur för en sådan påfrestning. Men om han inte hade två tjurar, kunde det hända att han okade samman två av de djur som han hade. Det är tydligen det som jordbrukaren från 1800-talet här på bilden beslutat sig för att göra. På grund av skillnaderna i fråga om storlek och kroppsvikt måste det svagare djuret kämpa hårt för att hålla tempot, och det starkare djuret får en tyngre börda att bära.

Andliga guldskor

it-2 913

Skuld

Något man är skyldig någon, en förpliktelse att betala eller återgälda något. Orsaken till att någon skuldsatte sig i det forntida

Israel var oftast ekonomiska motgångar. För en israelit var det en olycka att komma i skuld, eftersom låntagaren i praktiken blev långivarens slav. (Ord 22:7) Israeliterna fick därför befallningen att vara frikostiga och osjälviska när de lånade ut till behövande landsmän och att inte dra fördel av andras motgångar genom att kräva ränta av dem. (2Mo 22:25; 5Mo 15:7, 8; Ps 37:26; 112:5) Men av utlänningar fick man kräva ränta. (5Mo 23:20) Judiska bibelkommentatorer menar att detta gällde affärslån, inte lån till någon nödställd. Utlänningar uppehöll sig i regel endast tillfälligtvis i Israel, oftast i affärssyften, och det var därför rimligt att de förväntades betala ränta, särskilt som de själva lånade ut till andra mot ränta.

9–15 AUGUSTI

HÖJDPUNKTER FRÅN BIBELN | 5 MOSEBOKEN 24–26

”Hur lagen visade att Jehova brydde sig om kvinnor”

it-2 156 § 6

Kvinna

De militära lagarna gynnade både män och kvinnor genom att en nygift man var befriad från militärtjänst i ett år. På detta sätt kunde paret utnyttja sin rättighet att skaffa ett barn, vilket skulle vara till stor tröst för modern medan mannen var borta och i ännu högre grad om han skulle dö i strid. (5Mo 20:7; 24:5)

it-1 511

Efterskörd

Det är uppenbart att denna fina anordning för de fattiga i landet uppmuntrade till givmildhet, osjälviskhet och förtröstan på Jehovas välsignelse, samtidigt som den inte

på något sätt främjade lathet. Den kastar ljus över Davids uttalande: ”Jag har aldrig sett den rättfärdige övergiven eller hans avkomma söka efter bröd.” (Ps 37:25) Tack vare denna anordning i lagen kunde alltså de fattiga genom att arbeta hårt undgå att svälta, och varken de eller deras barn skulle behöva tigga om bröd.

w11 1/3 23

Visste du?

Om en man i det forntida Israel dog utan att ha fått en son förväntades det att änkan skulle gifta om sig med hans bror. På det sättet kunde den avlidne mannens släktlinje föras vidare. (1 Moseboken 38:8) Det här arrangemanget blev sedan en del av Moses lag och kallas ibland för svågeräktenskap eller levirat. (5 Moseboken 25:5, 6) Skyldigheten att gifta sig med änkan gick vidare till andra män i den dödes släkt om han inte hade någon bror i livet, vilket framgår av berättelsen om Boas i bibelboken Rut. (Rut 1:3, 4; 2:19, 20; 4:1–6)

Svågeräktenskap praktiserades på Jesu tid. Det förstår man av Markus 12:20–22, där sadducéerna anspelade på den här sedvänjan. Under det första århundradet skrev den judiske historikern Flavius Josephus att svågeräktenskap förde släktlinjen vidare, höll arvsbesittningarna inom släkten och tryggade änkans framtid. På den tiden hade inte änkan rätt att arva sin man, men däremot fick hennes barn inom svågeräktenskapet arva honom.

Andliga guldskor

it-2 897 § 4

Skilsmässa

Skilsmässointyg. Bara för att den mosaiska lagen senare kom att missbrukas bör man inte dra slutsatsen att den gjorde det lätt

för en israelitisk man att skilja sig från sin hustru. För att skilja sig måste han ordna med vissa formaliteter. Han måste utfärda ett dokument, "skriva ett skilsmässointyg åt henne", och detta intyg skulle han "sätta ... i hennes hand och skicka bort henne från sitt hus". (5Mo 24:1) Bibeln ger inga ytterligare detaljer om denna juridiska procedur, men den inbegrep troligen en överläggning med behöriga män som kanske först skulle försöka få till stånd en försoning. Eftersom det tog en viss tid att utfärda intyget och göra skilsmässan giltig, fick mannen möjlighet att grundligt tänka igenom sitt beslut. Det måste finnas en grund för skilsmässan, och när bestämmelsen följdes på rätt sätt förhindrade den en förhastad upplösning av äktenskapet. Därigenom tillvaratogs också hustruns rättigheter och intressen. Det sägs inget i Bibeln om vad som skulle stå i skilsmässointyget.

16–22 AUGUSTI

HÖJDPUNKTER FRÅN BIBELN | 5 MOSEBOKEN 27, 28

"Alla dessa välsignelser ska ... komma över dig"

w10 15/12 19 § 18

Välsignelser genom en kung som vägleds av Guds ande

¹⁸ Att lyssna betyder givetvis att man tar till sig av det som sägs i Bibeln och av den andliga mat som Gud ger. (Matt. 24:45) Det innebär också att man lyder Gud och hans Son. Jesus sade: "Inte var och en som säger till mig: 'Herre, Herre', skall komma in i himlarnas kungarike, utan den som gör *min himmelske Faders vilja*." (Matt. 7:21) Att lyssna betyder också att man villigt underordnar sig hans anordning, den kristna

församlingen med förordnade äldste, "gävor i form av människor". (Ef. 4:8)

w01 15/9 10 § 2

Kommer Jehovas välsignelse att hinna upp dig?

² Det hebreiska verb som i 5 Moseboken 28:2 återges med "fortsätta att lyssna" betecknar en fortgående handling. Jehovas folk kan inte bara lyssna till honom ibland; de måste alltid fortsätta att lyssna till honom. Det är endast då som Guds välsignelser kommer att hinna upp dem. Det hebreiska verb som har återgetts med "hinna upp" har definierats som ett jaktuttryck som oftast betyder "hinna ifatt" eller "nå".

w10 15/9 8 § 4

Sök uppriktigt Jehovas välsignelse

⁴ Med vilken inställning skulle israeliterna lyda Jehova? Lagen sade att Jehova skulle bli missbelåten om hans folk inte tjänade honom "med glädje och hjärtats fröjd". (Läs 5 Moseboken 28:45–47.) Jehova förtjänar mer än att man bara mekaniskt lyder särskilda befallningar. Det kan till och med djur och demoner göra. (Mark. 1:27; Jak. 3:3) Uppriktig lydnad däremot är ett uttryck för kärlek till Gud. Man lyder med glädje därför att man vet att Jehovas bud inte är betungande och att "han belönar dem som uppriktigt söker honom". (Hebr. 11:6; 1 Joh. 5:3)

Andliga guldorn

it-1 834

Gränsmärke

Enligt Jehovas lag var det förbjudet att flytta gränsmärken. (5Mo 19:14; se också Ord 22:28.) Det sades: "Förbannad är den som flyttar sin medmänniskas gränsmärke." (5Mo 27:17) Eftersom jordägarna för

det mesta levde av det som de odlade på sina ägor, skulle man beröva någon en del av hans livsuppehälle om man flyttade ett gränsmärke. Det var detsamma som stöld, och det var också så det betraktades i forna tider. (Job 24:2) Men det fanns hänsynslösa människor som gjorde sig skyldiga till sådana lagöverträdelser, och på Hoseas tid liknades Judas furstar vid sådana som flyttar en gräns. (Hos 5:10)

23–29 AUGUSTI

HÖJDPUNKTER FRÅN BIBELN | 5 MOSEBOKEN 29, 30

”Det är inte för svårt att tjäna Jehova”

w09 1/11 31 § 2

Jehova ger oss ett val

Är det svårt att veta vad Gud förväntar av oss och att leva upp till det? Mose säger: ”Detta bud, som jag ger dig befallning om i dag, är inte för svårt för dig, inte heller är det långt borta.” (Vers 11) Jehova begär inte det omöjliga. Han förväntar inte mer än vad vi rimligen kan klara av. Det är inte heller svårt att ta reda på vad han förväntar av oss. Vi behöver inte fara ”upp till himlen” eller fara ”över till andra sidan havet” för att få reda på det. (Verserna 12, 13) Bibeln förklarar tydligt hur vi bör leva. (Mika 6:8)

w09 1/11 31 § 1

Jehova ger oss ett val

”JAG har ofta varit rädd för att jag inte skulle klara av att vara trogen mot Jehova.” Så sade en kristen kvinna som trodde att hon var dömd att misslyckas på grund av sin svåra barndom. Är det så? Är vi bara hjälplösa offer för omständigheterna? Nej. Jehova Gud har gett oss en fri vilja, och därför kan vi själva välja hur vi vill leva vårt liv. Je-

hova vill att vi ska göra rätt val, och hans ord, Bibeln, talar om för oss hur vi kan göra det. Vi ska nu se närmare på det Mose sade i 5 Moseboken, kapitel 30.

w09 1/11 31 § 4

Jehova ger oss ett val

Bryr sig Jehova om vad vi väljer? Ja, verkligen! Genom Mose uppmanar han oss att ”välja livet”. (Vers 19) Men hur gör man det? Mose förklarade: ”Genom att älska Jehova, din Gud, genom att lyssna till hans röst och genom att hålla fast vid honom.” (Vers 20) Om vi älskar Jehova kommer vi också att vilja lyda honom och vara lojala mot honom vad som än händer. Då väljer vi livet. Vi får bästa tänkbara liv redan nu och sedan evigt liv i Guds nya värld. (2 Petrus 3:11–13; 1 Johannes 5:3)

Andliga guldkorn

it-2 1294 § 3

Öra

Genom sina tjänare sade Jehova att de hårdnackade och olydiga israeliternas öron var ”oomskurna”. (Jer 6:10; Apg 7:51) Det var som om deras öron var tilltäppta av någonting som hindrade dem att höra. Deras öron hade inte blivit öppnade av Jehova, som ger förståndets och lydnadens öron till dem som söker honom men som låter de olydigas andliga hörsel bli försvagad. (5Mo 29:4; Rom 11:8) Aposteln Paulus förutsade att det skulle komma en tid då några som påstod sig vara kristna skulle avfalla från den sanna tron eftersom de inte ville höra sanningen från Guds ord, utan hellre ville få sina öron ”kittlade” med sådant som tilltalade dem. De skulle därför lyssna till falska lärare. (2Ti 4:3, 4; 1Ti 4:1) Enligt Bibeln kan det också ”skrälla” i öronen på någon som får höra en uppseendeväckande nyhet,

särskilt om olyckor. (1Sa 3:11; 2Ku 21:12; Jer 19:3)

30 AUGUSTI–5 SEPTEMBER

HÖJDPUNKTER FRÅN BIBELN | 5 MOSEBOKEN 31, 32

"Lär av bildspråket i en inspirerad sång"

w20.06 10 § 8, 9

"Ge mig ett odelat hjärta med djup respekt för ditt namn"

⁸ När israeliterna precis skulle gå in i det utlovade landet lärde Jehova Mose en sång. (5 Mos. 31:19) Sedan skulle Mose lära folket sången. När vi stannar upp och tänker på det som står i **5 Moseboken 32:2, 3** så förstår vi att Jehova vill att hans namn ska användas och att det inte är för heligt för att uttalas. (**Läs.**) Han vill att alla ska känna till hans namn. Det måste ha varit fantastiskt för israeliterna att få lära sig mer om Jehova och hans underbara namn av Mose. Det han lärde dem stärkte deras tro och uppmuntrade dem, precis som ett stilla regn får gräset att växa. Hur kan vi se till att vår undervisning också är sådan?

⁹ Vi kan använda Bibeln för att visa Jehovas namn för människor både i tjänsten från dörr till dörr och i offentligt vittnande. Vi kan ge dem litteratur och visa filmer och annat som finns på vår webbplats som upphöjer Jehova. När vi är på jobbet, i skolan eller på resande fot kanske vi får möjlighet att prata med andra om vår fantastiske Gud och hur han är. Vi kan berätta om Jehovas tanke med jorden och människorna, och det kanske blir en ögonöppnare som gör att de inser hur kärleksfull Jehova är. När vi berättar för andra om hur Jehova verkligen är så bidrar vi till att upphöja hans namn. Vi kan

hjälpa dem att förstå att mycket av det de har lärt sig om Gud är rena lögner. Budskapet från Bibeln kan ge styrka och energi på ett helt unikt sätt. (Jes. 65:13, 14)

w09 1/5 14 § 4

Bibelns bildspråk – Förstår du det?

I Bibeln liknas Jehova också vid livlösa ting. Han omtalas som "Israels klippa", som en "brant klippa" och som ett "fäste". (2 Samuelsboken 23:3; Psalm 18:2; 5 Moseboken 32:4) Vilka är likheterna? Alldeles som en stor klippa står där fast och orubblig, så kan Jehova Gud vara en fast och säker tillflykt för dig.

w01 1/10 9 § 7

Efterlikna Jehova när du fostrar dina barn

⁷ Tänk på hur kärleksfullt Jehova handlade med israeliterna. Följande jämförelse, som Mose gjorde, ger en vacker beskrivning av Jehovas kärlek till den unga nationen Israel. Vi läser: "Alldeles som en örn väcker upp sitt näste, svävar över sina just flygfärdiga ungar, breder ut sina vingar, tar dem, bär dem på sina vingpennor, så fortsatte Jehova ensam att leda honom [Jakob]." (5 Moseboken 32:9, 11, 12) För att få sina ungar att ge sig ut och flyga "väcker" örnhonan "upp sitt näste" genom att flaxa och slå med sina vingar. När ungen till slut kastar sig ut ur boet, som ofta är beläget högt uppe på en klippa, "svävar" modern över den. Om det verkar som om ungen skulle hamna på marken, dyker modern ner under den och bär den "på sina vingpennor". På liknande sätt vårdade sig Jehova kärleksfullt om den nyfödda nationen Israel. Han gav folket den mosaiska lagen. (Psalm 78:5–7) Han vakade sedan över sitt folk, redo att komma till dess undsättning om det råkade i svårigheter.

Andliga guldkorn

w04 15/9 27 § 11

Viktiga detaljer från Femte Moseboken

31:12. Barnen bör sitta tillsammans med de vuxna vid församlingsmötena och försöka lyssna och lära.